

Arám és Budapest.

Írta: Büky György.

I.

Beléd karolok édes Budapest
És elcsavargok sok esti napot.
Könnnygűjtő szemem ide-oda fut,
Kergetik fényes aranyablakok.
Elkinzott arcom tört fűkörűveg,
A bánat nézi meg benne magát.
A hold fehér és csendes mint a sír,
Halk ravatallá készíti Dunát.

Halottnak küldöm a lelkem oda
S kísérje minden bús gondolatom
S a gyászmenet amíg most odaér,
Imádkozva veszem le kalapom.
Friss Buda szilaj széllánya kifut
És szétdobálja sűrű hajamat.
Térdre esem s csókolom a Dunát
A nagy, sötét, királyi vár alatt.

II.

Csicsija halk, nagy álom Budapest.
Aludj ezer szín, ezer gondolat.
Hadd lecsukni az ajtók szempilláit
S hadd aludni az ablakokat.
Csicsija szép, fekete városasszony,
Hadd szétömleni hajad: a Dunát.
Arany hajtűid csillognak meg benne
S ezüstoffól csillog lágyló esti ruhád.

Hadd úszni a gondolatok hajóit
Az éjben alvó, halk testeden át.
Arám vörös csónakkal köt ki máma,
Óh ringasd-ringasd meleg derekát...

III.

Kibontotta vitorláit a köd.
Fehér hajója csendesen beuszik.
Fakó lobogót fűz Gellért fölé
S elfáradt testtel szélesre kinyulik.

Ezerszínű Budapest színhagyottan
Sápadt, bús arccal nézi a Dunát.
Az utcáinak érverése gyöngye,
Leszáll a csend az égi kapun át.

Valahol egy harangóra felébred...
S valahol egy emberszáj jajt kiált...
A köd lopva, halkán járja a várost...
S az én szemembe is bekandikált...

IV.

Poharak. Finom gyémántpoharak.
Arany cirádás vágy-billikomok.
Édes Arám kiürítettük őket,
Kifogyott kristály-ölkéből a kéj,
A meleg mámor, szökő pillanat
És szivárványos, párzó, büszke vágyunk.

Sok száz pohár. Elnézem sorban őket,
Könnyes szememben felszökken a láng,
Mint szökőkuti fényes vizsugár,
Csillagszületés sötét égtetőn,
Bús éjbe tévedt árva napsugár —
És simogatja a száz poharat.

És száz poharat százszor emelek.
Inna az ajkam, mohón szomjasan,
Jaj, százszor üres mind a száz pohár.
S én fikkadt ajkkal számlálom meg újra:
Száz pohár? Kétszáz? Vagy ezer pohár?
És fejem búsan a mellemre roskad.

Óh Arám, üres poharak a múltból.
Aranycirádás gyémántpoharak.
S nem ihatunk soha többé belőlük.
Lesz-e vajon még ezer poharunk?
Kétszáz? Egyszáz? Vagy egy...
S könnyeim erre
Már föltögetik a száz poharat.